Ч. 213 Пятниця 24 вересня (6 жовтня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти полїтичні.

(До ситуациї. — Конференциї. — Комунїкат молодочехів і ческа опозиция. — Отворене скупштини. — Війна Анґлїї з Трансвалем.)

Віденьскі часописи доносять, що на вчерашній радї міністрів обговорювано справу замкненя Ради державної і отвореня нової сесиї. — Neues W. Tagblatt пише, що ґр. Клярі зложить в парляментї проґрамову заяву, котра буде о стілько обовязуючою також для будучого правительства, що має містити також постанову, що в язикових справах правительство нїколи вже не війде на дорогу розпоряджень. Нїмецкі сторонництва дожидають також заяви що-до занеханя §. 14. — Що-до справи президиї в парляментї, то один з провідників нїмецких опозицийних партий має займити становище першого віцепрезидента. Кандидатами до того достоїньства мають бути посли Ґоґенбурґер і бар. Людвиґсдорф.

Президент міністрів ґр. Клярі конферував вчера з провідниками лївицї, а по полудни відбув довшу нараду з бувшим президентом міністрів ґр. Туном. — Нинї о годинї 4-ій по полудни відбуде ся засїданє виконуючого комітету правицї, на котрім буде обговорювана полїтична ситуация. — Ческі посли до ради державної і сойму з Морави скликали до Берна конференцию для обговореня ситуациї. — О вчерашній конференциї президента міністрів ґр. Клярі'ого з провідниками лївицї доносять ще, що ґр. Клярі заповів внесене до парляменту язикового закона перед усім для Чехії і Морави. Крім того хоче ґр. Клярі і иншi справи, що стоять в звязи з язиковою справою, управильнити в дорозї державних законів.

Комунїкат, який видала молодоческа партия, вказує на факт, що як провідники партиї так і поодинокі посли одержали численні письма, в котрих питають їх виборцї, як будуть поводити ся супротив правительства, а крім того питають в тих письмах, в якім язицї буде тепер відбувати ся в Чехії урядованє. На ті питаня відповідає комунїкат, що язикова рівноправність опирає ся не лиш на язикових розпоряджених, але також на законах і на рескриптї цїсаря Фердинанда з дня 8 цьвітня 1848, дальше вказує комунїкат на рішене найвисшого трибуналу з дня 13 вересня 1898, як доси не знесене. Супротив того язикова рівноправність не пiдлягає навіть нїякому сумнївови і ческі посли пересьвідчені, що власти будуть строго придержувати ся законів.

Politik доносить з Відня, що правительство виготовлює язиковий закон, котрий буде мати велике значінє для Чехії і Морави, з чого — як та часопись зазначує — виходить, що мусить прийти до борби між більшостию і правительством, бо більшість заявляє ся за загальним управильненєм язикової справи а не виключно для згаданих двох країв. Як доносять з Праги, то вже й на провинциї приготовлюють Чехи демонстрациї на день, коли буде оголошене знесенє язикових розпоряджень.

В другій столици Сербії в Нишу отворив вчера король Александер престольною бесїдою скупштину. Бесїда зазначує, що відносини королївства сербского до всїх держав дуже добрі і відповідають стремленям Сербії, аби стати на Балканї державою мира, ладу і цивілїзациї. Відтак згадує престольна бесїда о великодушнім починї царя в справі скликаня мирової конференциї і вказує на то що і добробит народу і стан фінансів та армії поправив ся завдяки заходам нового правительства. Населенє покинуло полїтичні аґітациї і займає ся виключно продуктивною працею. Ті успіхи нового правительства не могли припасти до вподоби аґітаторам, котрі хотять викликати в державі заколот. Тому то винаймили они опришка, що пробовав замаху на житє кор. Милана, так дороге для армії і цїлого народу. — Бесїду короля приняла скупштина з одушевленєм.

Війна Анґлїї з Трансвалем, о котрій так довго говорено вже остаточно розпочала ся. Именно доносять вчерашні телєґрами, що войска анґлїйскі переступили вже границю републики Ораньскої, котра разом з Трансвалем змобілїзувала свою армію, аби ставити чоло анґлїйскій хапчивости. Нинї надійшла з Брукселї така телєґрама: Після достовірних вістий одержав др. Лейде, трансвальский посол при бельґійскім дворі повідомленє, що президент Крюґер вислав до Сельсберi'ого депешу, в котрій домагає ся, аби Анґлїя до 48 годин відкликала з трансвальскої границї свої войска, бо в противнім случаю в четвер, т. є. нинї розпічне Трансвааль війну.

---

4)

МІЛЇОНЕР.

(З анґлїйского. — Брет Гарта).

(Дальше).

— Га! Нема ради — відповів дневникар. Атже віршомази не можуть вас називати як знакомі, вашим здрібнїлим іменем. Впрочім богато ваших почитателїв вже що найменше в поважних лїтах, і не можуть позбути ся — признаю ся — трохи застарілого стилю. Именно пересьвідчивсь я тепер, що не лиш сама молодїж любує ся в писаню стихів. Наприклад полковник Кеч стріляє римами як картачами. Судия Бете і доктор Вільзон порівнали вас в Афродитою а себе мають за Аполльонів.

— Не перецїнюйте панї, міс Мільреді — додав по хвили поважнїйше — ваги тих ознак почести, але й не гордїть ними так дуже. Почитателїв найдете на своїй дорозї богато, але може не богато так щирих і горячих, як тут в Ру-о-Ріді і в Рід-Деґ.

Задержав ся, а по хвили спитав вже цїлком поважно:

— Чи дон Цезар пише стихи?

— Має досить занятя і без того — відповіла обиджена дівчина.

— Не сумніваю ся — відповів дневникар. — Правда, поезия потїшає.... лиш біднїйших.

— Чого ви сюди прийшли — спитала єго нагле Мамі.

— Аби вас побачити.

— Дурниця. Знаєте добре о що питаю. Чого ви покинули Сакраменто для тої нори. Там для вас відповіднїйше поле.

— Га, заохотив мене примір пана Мільреді. Може й менї здасть ся найти золоту жилу.

— То звичайно не лучає ся людям подібним до вас.

— Маю вам подякувати за се?

— Не знаю. Менї здаєть ся, що ви чей годите ся з тим.

Поглянув на неї спокійно, може трохи здивований тим, що зрозуміла єго і пізнала.

— Так! А то справдї цїкаве. Може би ми сїли? — сказав.

Безцїльна прогулька довела їх до горбка при гостинци. Мамі вагувала ся хвильку, поглядаючи на дорогу. Однако по хвили сїла на землю, не уважаючи на свою ясну і дорогу сукню. Обі руки оперла на парасольці. Дневникар, напів лежачи, чертав на піску кінцем палички якісь знаки.

— Противно — говорив — можу вас впевнити міс Мільреді, що я прибув сюди в надії і в намірои поправити мої відносини. Ви виїздите до Ру-о-Ріді, бо ви богаті, ми сидимо тут, бо ми біднї.

— Ми? — спитала Мамі, поглядаючи байдужно на гостинець.

— Так: я, отець і дві сестри.

— Дуже жалую; була би пізнала ті панї, колиб не відїздила.

Кажучи то Мамі, погадала собі, що як сестри подібні до брата, то мусять бути назависимі, похопні до критикованя.

— Чи ваш отець промисловцем? — спитала по хвили.

Заперечив головою, відтак говорив поволи, рисуючи на піску:

— Мій отець спаралїжований і непритомний. Перед трема роками, коли всї вісти від него і о нїм перервали ся, прибув я до Калїфорнії, аби єго віднайти, і по многих безуспішних заходах віднайшов я аж перед двома тиждням в однім шпитали покиненого, безпомічного злидаря.

— Аж перед двома тижднями? Я саме тодї їхала до Сакраменто.

— Може бути.

— То мусїло бути для вас прикре?

— Певне!

— Тепер розумію! Вам сумно?

— Часом.

Усьміхнув ся і положив паличку на камени.

— А тепер розумієте — спитав — що менї треба богатства, о якім ми лише що говорили. Тимчасом мушу якось з родиною тут поселити ся.

Міс Мільреді піднесла ся з місця.

— Не можемо тут довше оставати — сказала.

— Чому?

— Бо.... бо кождої хвилї надїде почтовий віз.

— І ви не хочете, аби нас разом бачено?

— Певне....

З нагоди тої війни подають часописи такі дані о арміях союзних полуднево-африканьских держав. Трансваль і Оранія властиво не мають сталої армії, хоч там заведена загальна і обовязуюча військова служба від 16 до 60-го року житя. Ціла стала армія складае ся з фахово виобразованих официрів, але побіч них стоїть уоружений цілий нарід, бо кождий Бур від дитиньства вправляе ся в военнім ремеслї. Кождий 16 лїтний хлопець дістае карабін і не розстае ся з ним до 60-го року житя. Кождий обовязаний до військової служби мусить мати у себе коня і запас провіянту на два тиждні. Під мілітарним взглядом Трансваль і Оранія поділені на дистрикти (бриґади) і округи (батальони). На чолї перших стоять команданти, на чолї других фельдкорнети. Мобілїзация відбуває ся дуже скоро, бо коли на случай небезпечности фельдкорнет запалює на горах огнї, кождий Бур хапає за оружие, сїдлає коня і ставить ся на визначенім уже заздалегідь збірнім місци. Інтендантури в Трансвалю не знають, бо кождий Бур бере поживу з собою. Трансвальска Артилерия зорґанїзована на европейский лад і має знаменито вправлену обслугу. Після спису з 1895 р. Трансваль і Оранія мали 46.500 білих і 75.000 муринів обовязаних до військової служби. В краю повнім неприступних гір і вертепів таке число знаменитих стрільців становить грізну силу. Коли Бурам поведе ся обсадити гори на границі Наталю, анґлїйска армія буде мати богато роботи, заки добере ся до нутра їх краю.

Новинки.

Львів дня 5-го жовтня 1899

— **Іменини Цїсаря**, що припадали на вчера, обходжено у Львові у всїх трех катедрах торжественними богослуженями. На богослуженях явили ся представителї всїх властий державних, військових і автономічних та молодїж шкільна, що в той день була увільнена від науки.

— **Степень лїкаря ветеринариї** одержали дня 30-го вересня с. р. в львівскій ц. к. академії ветеринариї пп.: Вінк Лоницкий родом з Заболотя в Кор. поль., Йосиф Рош родом з Бучача і Порфирій Рожка родом з Пасїчної надвірняньского повіта.

— **Стация телеґрафічна** з ограниченою службою дневною отворить ся дня 15-го н. ст. с. м. в Велдїжи повіта долиньского при тамошнім урядї почтовім

— **Помилуване.** Дня 9-ого липня с. р. засуджено в Тернополи селянина Николу Цимбалїстого на кару смерти за те, що убив в лїсї грималівскім рідного брата, а трупа опісля закопав. Того морду мав він допустити ся з розпуки задля незгоди брата з его жінкою, через що жінка завсдно его покидала. Присяжні, котрих дуже зворушила история житя Цимбалїстого, зараз просили прокуратора устами свого предсїдателя, щоби письменно доніс кождому о судьбі засудженого, евентуально о помилованю. Отже прокуратор повідомив всїх, що Цїсар дня 25-ого н. ст. серпня с. р. подарував Цимбалїстому кару смерти, а трибунал касацийний оречєнем з дня 29-ого серпня змінив кару смерти на 20-лїтну тяжку вязницю, заострену одним постом що місяця і темницею через 24 годин в річницю сповненого морду.

— **Убийство.** З Тернополя доносять, що вчера, в середу, о четвертій годині рано убито в Козлові тамошного латиньского пароха о. Найбурґа. Убийства допустив ся якийсь Стефан Смалець з Хлопів для рабунку і забрав торбу з грішми, годинник і инші річи та втік. Злочинця доси не могла жандармерия вислїдити.

— **Огнї.** З села Дїдилова, в повітї камонецкім, пишуть: Дня 1 с. м. в недїлю, о 3-ій годинї пополудни вибух з хати господаря Павла Королика огонь. Причиною огню мало бути, що полишені дома недоростки взяли ся до папіросів. Щасте, що не було вітру та що люди були дома, бо огонь міг огорнути знів села, а так погоріло пять господарів — з тих лиш один необезпечений — і один жид. — В Берлинї, в повітї брідскім, згоріла дня 29 вересня стодола бідної вдовиці зі збіжем, необезпечена. Причиною огню мали бути мабуть дїти, що бавили ся в стодолї. — Дня 2-го жовтня перед полуднем вибухнув огонь в стодолї селянина Михайла Матвія в Угерцях незабитівских повіта городецкого, котрий ширений вітром знищив 28 загород селяньских разом зі стайнями і стодолами та запасами збіжа і паші. Загальна шкода виносить около 21.190 зр. З погорільців було 26 господарів ґрунтових обезпечених на суму 10.600 зр. Причиною огню мала бути необережність

— **Осторожно з нафтою!** В Ялївци минувшого четверга одна жінка пішла зі сьвічкою до складу, щоби набрати нафти з бочки. Сьвічка упала до бочки і нафта запалила ся. Жінка пригадала собі, що нафту найборше задушити можна, отже прикрила спідницею Однак легка материя скоро запалила ся і по хвили жінка стала горіти. Вибігла на улицю і кликала о ратунок. Однак заким люди збігли ся, она вже так дуже попекла ся, що до кількох годин скінчила житє в страшних муках.

— **Страшна пригода** лучила ся в Дядьківцях. В четвер вечером пішов маґазинер місцевого бровару в товаристві 28-лїтного парубка, Юрка Дятчука на стрих бровару по мішки. Ті мішки мав перенести Дятчук на другий стрих, до котрого вели двері, уміщені в сусїдстві двериц, що замикали вітвір до вінди. Дятчук, не знаючи розкладу стриху, вітворив двері до вінди і упав в пропасть триповерхної висоти. Маґазинер, що пішов з нещасливим на стрих і мусїв бути сьвідком нещастя, заховував ся рівнодушно і допере по годинї на питанє броварника, що стало ся з Дятчуком, сказав, що Дятчук упав зі стриху і лежить в віндї. Нещасливого, страшно покалїченого Дятчука відставлено до шпиталю в Коломиї.

— **Що стало ся з Андреем?** Здає ся майже певною річию, що шведский інжинїр Андрée і два его товариші: Стріндберґ і Френкель, котрі дня 11-ого липня 1897 р. вибрали ся бальоном „Орел“ („Oernen“) в дорогу до північного бігуна, згинули десь на далекій півночи. Недавно тому знайдено на мори на північній сторонї „Краю короля Кероля“ (громадка островів на всхід від Шпіцберґів) полярну бою Андрéго, котру він мав кинути на море тогди, коли буде летїти понад сам бігун. (Боя — есть то бочка або банька, порожна в серединї і добре заднена, щоби вода до неї не дістала ся, і так зроблена, що завсїгди плаває по водї в однім місци). Бою ту отворено сими днями в Штокгольмі, в присутности знатоків і мінїстрів, та сконстатовано, що то есть дїйстно полярна боя Андрéго — але не знайдено в нїй нїчого. Справа ся була предметом розговорів на

— Лишім ся, прошу вас о то, благаю....

В тих словах і погляді, який їх супроводив, була така горяча просьба, що міс Мільред облила ся румянцем. Хвилю не сьміла піднести очий, а коли стрітила ся з его зором, знов почервонїла.... але сим разом з гніву. Сьміяв ся, сьміяв немилосердно.

— Милосердия, панї — просив — не лишайте мене самого, не покидайте. Лишіть ся зі мною хвильку, а мое щасте готове. Подорожні, як нас тут разом побачать, погадають і розголосять зараз, що ми заручені, отже що я маю довіре вашого вітця. Всї новозавязуючі ся товариства будуть мене ловити — запросять на директора, часопись будуть розривати, буду мусїв друковати подвійне число примірників; дохід підnесе ся два рази. А що до вас, не стратите на тім нїчого. Зараз завтра будете могли заперечити фальшивій поголосцї, впрочім, пощо маєте заперечувати? Я сам, чорно на білім, заперечу в додатку, котрого, ручу вам, розійде ся тисяч примірників. Панї, міс Мільред! Хвилю, хвилю ще! Не утїкайте так скоро.... ось над'їздить.... Ох!.... не почта, а сам дон Цезар.

Був то справдї потомок благородного роду Альварадів, синьоокий, смагливий, стрункий чвалував на бистрім кони. Дневникар мимо свого, насьмішливого настрою не міг здержати ся, аби не любувати на вид так знаменитого їздця. Мамі обиджена перед хвилею в своїй власній любови, ликувала.

Дон Цезар підоймив вічливо, але з великою повагою капелюх і задержав коня. Кінь рвав ся під ним і гребав нетерпеливо копитом землю здержаний на місци зелїзною долонию їздця; дон Цезар немов вріс в сїдло і питаючим зором мірив з гори дневникаря і его товаришку. Однако до пояснень не прийшло. Мамі була надто хитра і осторожна, а еї товариш за байдужний, аби їх давати. Чоло дон Цезара захмарило ся. Як на то ще над'їздила почта. Мамі одним поглядом добачила здивоване і здогади на лицях візника, кондуктора, подорожних. До того вичитала жартовливу відбитку в зіницях дневникаря, що впевняв еї шепотом, що подорожні оглядають ся так за стадом качок.

Молодий Іспанець не рушав ся.

— Панове ще не знаєте ся — почала Мамі. Мр. Слїн з Record, знаєте?

Дон Цезар не мав перед тим нагоди стрітити сеньора Слїна. Здавалось ему, що то сеньор Робінзон був редактором Record.

— Тамтой застрілений — відповів Слїн — я займив опорожнене по нїм місце.

— Вперо! — Чи аби також бути застріленим?

Слїн остро і уважно поглянув в очи Іспанця. Але Іспанець був спокійний. Нї, в его словах не було укритої гадки. Однако дневникар чув, що міг обудити заздрість того знаного обожателя Мамі, чув що був злишний, хотїв відійти. Мамі під впливом наглого співчутя, чи може улягаючи тайнам жіночої дипльоматиї, подала ему руку.

— Маю надію — сказала — що ви десь близько поселите ся з своєю родиною. Знаєте, мама намавляла вітця, аби винаймив наш давний домик. Може був би догідний для вас? Поговоріть о тім з мамою.

— Дякую, не залишу — відповів дневникар стискаючи сердечно еї руку.

Дон Цезар проводив его оком. Він зник за деревами.

— Той ваш молодий земляк має родину? — спитав.

Її видала ся дивною назва „земляк“ приложена до нового і звичайного знакомого. Але голос, лице дон Цезара, не зраджували заздрости нї неохоти, тому Мамі відповіла байдужно, з розсїянем:

— Та-а-к! Дивна істория! Перед кількома лїтами пропав его отець без вісти, аж тепер син віднайшов его в Сакраменто в шпиталї спаралїжованого. Мусить удержувати вітця, сестри, цїлу родину; то бідні люди.

— То американьскі вітцї і дїти не все від себе независимі?

— Так здає ся — відповіла сухо, обиджена радше тоном як словами дон Цезара. То певна річ, що еї часто нетерпеливила его спокійна, лагідна, повна достоїнства повага з свободою і веселостию дневникаря. Отворила парасольку забираючи ся до відходу.

Дон Цезар зіскочив з коня, котрого привязав до дерева сильним ременем, що висїв при сїдлї.

— Відведу вас до дому — сказав — а сам верну відтак по коня.

Ішли разом поміж ялицями і соснами мало уживаною стежкою. Ішли як залюблені і очевидячки були залюбленими хоч він був за поважний і за твердий, або надто оказувати то чувство.

— Я не накидувавсь би тобі і не перебивав твоеї розмови з земляком — говорив дон Цезар — але справдї не міг пізнати із слів твоеї матери, чи ти тут була сама, чи нї, чи маю іти за тобою, чи нї? Як раз о тім хотїв я з тобою розмовити ся. В послїдних часах твоя мати змінила ся дуже супротив мене. Уникає всякого натяку о наших намірах; легковажить наше привязане, видаєсь ему навіть противною. Не хоче, аби ми стрічали ся; не була рада, як я замітив, з твого повороту з Сакраменто; хотїла тебе там лишити аж до вашого виїзду до Европи. Не знаю, чи від твого повороту бачив я тебе хоч два рази? Може помиляю ся, може не розумію тих ваших американьских материй і їх полїтики; може не годен відгадати, чи не обидив чим, не вразив чим нехотячи твоеї матери, може — однако ти мене сама впевнювала, Мамі, що не потребую нїчого говорити о моїх намірах з твоїми роди-

конґресї ґеоґрафів в Берлинї, де перебувае також і Нанзен. Отже з многих сторін запитувано Нанзена, яко найпершого знатока, що він думае про Андре'го і найдену бою, а він сказав, що знайдене бої уважае за злий знак. Він сказав: Я гадаю, що ті нещасливі викинули ту бою як і богато иншого не на то, щоби нам дати звістку, лиш яко баляст. Преці не могли викидати провіянту. Того їм ще було потреба, але що бої їм не буде потреба, то знали они, видко, вже тогди. Нещастливі люди! Я не маю надії, щоби они уратовали ся і ще жили. Після погляду Нанзена, викинено бою поза Шпіцберґами мабуть коло краю Франц Йосифа. Слова Нанзена мають тим більшу вагу, що він аж до послїдної хвилї, значить ся, аж до отвореня бої, вірив в то, що Андре і его товариші можуть уратовати ся.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 5 жовтня. Вчера пополудни відбула ся перша кабінетна рада під проводом ґр. Клярі'ого. Як зачувати рада займала ся справою установленя речинця скликаня ради державної.

Прага 5 жовтня. Bohemia доносить з Відня, що на вчерашній радї мінїстрів ухвалено вже речинець знесеня язикових розпоряджень.

Відень 5 жовтня. Цїсар приймив вчера мінїстра ґр. Ґолуховского на окремій авдиенциї. Обговорювано охорону австро-угорских піддaних в Трансвали, котра буде віддана нїмецкому послови в Преториї.

Палермо 5 жовтня. З нагоди 80-их роковин уродин Кріспі'ого відбув ся вчера по полудни і вечером в честь заслуженого мужа державного ряд торжеств.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 4-ого жовтия 1899.	платять	жадають
	зр. кр.	зр. кр.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	360·—	370·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	282·—	285·—
Акциі гарбарні Ряшів	—·—	190·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	250·—	255·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96·—	96·70
Банку гіпот. 5% преміов . . .	110·—	110·70
Банку гіпот. 4½%	99·50	100·20
4½% листи застав. Банку краев.	99·30	100·30
4% листи застав. Банку краев. .	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	96·—	96·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.	96·—	96.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·80	93·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·80	97·50
Облїґи ком. Банку кр. 4% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·70	97·40
Позичка краев. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	95·80	96·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·80	93·30
IV. Льоси		
Міста Кракова	27·—	28·25
Міста Станиславова	55·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденский)	20·50	21·—
Угорскі черв. хреста	10·30	11·—
Італ. черв. хреста	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа	—·—	—·—
Базиліка	6·80	7·30
Joszif	3·70	4·40
Сербскі табакові	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·67	5·77
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок нїмецких	58·80	59·20
Доляр америк.	2·40	2·50

— **В канцеляриї руского товариства педаґоґічного**, при улици Академічній, ч. 8, можне купити слїдуючі видания: 1) Образкові видания: Зьвіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Меназжерия 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цїлком перероблене видане 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кіхота 40 кр. — Наші зьвірята 40 кр. — Діточі вигадки ч. 1. 30 кр. — Діточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дітий 40 кр. — Мала менажерия 35 кр. — Велика менажерия 40 кр. — Нашим дітям ч. I. 40 кр. — Нашим дітям ч. II. 40 кр. — 2) Видания без образків: Читанка ч. I, II, III, IV. оправні 20 кр., без оправи 10 кр. — Китиця желань, 2 розширене видане 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капцї 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1993, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попались, Різдвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченка: Олеся; Байки; Комар; два оповіданя по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів для дітий з фортеп. 10 кр. — Леоніда Глїбова: Байки 5 кр. — Дніпрової Чайки: Казка про сонце та его сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двосьпів з фортеп. 10 кр. — Мапа етноґрафічна України-Руси 20 кр. — Гордієнко: Картагенці і Римляни 20 кр. — Юлій Верне. Подорож довкола землї 60 кр. - Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка істория педаґоґиї 60 кр. — Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до краю великанів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-україньского письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандибур. Олімпія 35 кр. — Сальо. Непос для III. кл. ґімн. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kokurewicz Józef. Podręcznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодїжи. 1.20 зр. — Всякі замовленя висилають ся скоро і точно.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий**

чами, що того цїлком не вимагають американьскі звичаї...

Міс Мамі почервенїла.

— Певне — відповіла — певне! Мама змінила ся якось в послїдних часах і може.... може справді гадае, що... що... треба би еї спитати...

— То спитаймо, спитаймо зараз. Отворім їй наші серця. А що-до твого маетку, то нехай родичі роблять з ним що хотять. Ні один Альварадо не мішав ся нїколи до таких справ, а донна Мамета Альварадо буде властителькою найобширнїйших посїлостий Льос-Ґатос! То нам вистане, правда, любцю?

Мамі добре знала, що ще перед місяцем, коли навіть менше як тепер любила ідучого побіч неї молодця, ті слова зробилиб їй незвичайну радість. А й тепер зворушували еї, хоч обширні посїлости Льос-Ґатос, які мала одержати донна Альварадо сьвітили трохи пустками і не будили довірия доохрестних капіталістів.

— Так, мій дорогий — говорила з лагідним усьміхом, підносячи на него несміли погляд — так, правда, але ми не повинні дїлати поспішно. Тим обидилиб ми маму. Як тепер то й чути не хотїла би о заручинах...

— Алеж відїздиш!

— Іменно тому. Бо бачиш, навіть коли би вже всьо було між нами скінчене, постановле, мушу побачити Новий Йорк, поїхати до Европи. Потребую ще щось справити. Тут не дістану нїчого порядного.

Пригадалась їй рожева, перкаликова спідничка, в котрій недавно ще присягала ему любов до гробової дошки.

— Алеж тобі так красно в тім, що маеш — говорив — так тобі до лиця. Краснїйшою вже бути не можеш в моїх очах. Відтак поїдемо разом, накупимо тих одягів і лашків, що хиба в очах инших зроблять тебе краснїйшою.

Не числила на таку упертість. Справдi може лїпше було би заручити ся хочби з ким подібним до того дневникаря. То певна річ, що тамтой лїпше би еї розумів. Поводив ся з нею що правда як з дитиною, але все таки видко було тїнь обожаня... а той... як опікун, як учитель. Гадки Мамі не виявили ся на еї лици, навіть очи еї не заблисли гнївом як перед хвилею в розмові з дневникарем. Противно відповіла лагідно:

— Я гадала, що ти як раз належиш до тих, котрим найбільше іде о то, аби его будуча жінка була під кождим взглядом без закиду. Не говорім більше о тім. Впрочім коли то мае тебе так гризти і непокоїти то лишім всьо.

Дївчина не уложила собі видко тої відповіди з гори, в еї вдачи була практичність. Ті слова вкололи молодця.

— Бій ся Бога — скрикнув — чиж не розумієш длячого, як горячо бажав би я проводити тебе в подорожи. Ти хороша, добра, принадна, судьба дала тобі богатство, але з другої сторони ти ще дуже молода, не маеш нїякого досьвіду, не знаеш власного серця. Красотою, добротою, богатством будеш притягати рої обожателїв як там, так і тут, на то нема ради. Якже ти опреш ся покусам і приманам, не маючи на ким і на чім оперти ся?

То були необачні слова, виходили вправдї з уст Цезара з инших причин, але потверджували то, що їй мати вже нераз говорила — а Слїн жартовливо повтаряв. Малаж би добровільно загороджувати собі дорогу до триюмфів? Атже сам дон Цезар признавав їй недостачу досьвіду, а він сам хотїв з тої недостачі досьвіду користати. Коли еї дїйстно любить, то нехай себе випробуе. Майже нїчого від него не вимагае в заміну і певне, коли удасть ся їй свобідно вернути до Ру-о-Рід, вийде за него. Нехай би був в запасї. Та гадка видавалась

їй навіть так дуже великодушною, що усьміхнула ся ніжно і з співчутем, кидаючи на молодця тужний погляд.

— Отже годиш ся, годиш Мамі — крикнув дон Цезар обіймаючи еї з любовію.

— Не так скоро, любий — відповіла висуваючись з его обіймів. — Мусимо о тім погадати, порадити ся... Ми обое такі молоді! Ти так мало бачив сьвіта, женщин, чогож маеш мною вязатись? Хто знае! Як відїду, будеш більше бувати в товаристві.... Ось дві сестри пана Слїна, будуть тут мешкати. Я певна, що они розумнїйші і приемнїйші від мене і погадай лиш, що дїялось би зі мною на саму гадку, що тебе вяже слово, яке ми собі дали...

Умовкла і спустила очи.

Перший раз пробовала удавати, а в своїм практичнім самолюбстві була так певна себе, що здивувала ся, коли дон Цезар власне еї оружие обернув против неї.

— Як ти о чімсь подібнім гадаеш, то хиба сама до того спосібна! — крикнув.

Зле влучила! Треба було з того вимотати ся.

— Не часто маемо нагоду — відповіла — розмавляти сам на сам і чи не можемо лїпше ужити часу, як на суперечку і взаймні докори? Чи не лїпше було би на примір умовити ся, в який спосіб маемо порозумівати ся з собою, колиб не могли стрітити ся? Атже й нинїшну стрічу завдячуеш виключно случаеви. Як мама вбила собі в голову, що мусить мати голос в цїлій тій справі, то нинїшна стріча на добре нам не вийде. Я певна, що вже там непокоїть ся о мене... Може догадуе ся... Мушу іти до дому, мене певне глядають.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

Ц. к. уприв.

ГАЛИЦ. АКЦ. БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

У ЛЬВОВІ

принимає **від дня 1-го жовтня 1899** почавши

Вкладки на Касові Асигнати

4-процентові, платні **в 30 днів** по виповідженю
4½-процентові, платні **в 60 днів** по виповідженю
як також

Вкладки на рахунок біжучий

для котрих на жадане видає

КНИЖОЧКИ ЧЕКОВІ.

Львів, дня 30-го вересня 1899.

(Передрук не платить ся).

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).